

1. Hrabakova J. a kolektiv P. Cornej, F. Vodicka, Z. Pesat, V. Křivanek, E. Stědrónova, I. Vizdalova : Studie o česke literatuře na přelomu století / Jaroslava Hrabakova, Petr Cornej, Felix Vodacka, Zdeněk Pesat, Vladimír Křivanek, Eva Stědrónova, Ivana Vizdalova. – Praha : Univerzita Karlova, 1991. – 4 – 33 s.
2. Hýrslova K. Prazsky literarni fenomen v systemu meziliterarnich spolecnosti / K. Hýrslova // Cechy a Evropa v kultufe 19. stolet. – Praha : Panorama, 1993. – 68 s.
3. Kisch E. E. Trziste senzaci. Vydavatel / Egon Ervin Kisch. – Praha : Svoboda, 1952. – 272 s.
4. Leppin P. Der Gefangene : Gedichte eines alten Mannes(1878–1945) ; mit einem Nachwort hrsg. von Dieter Sudhoff / Paul Leppin. – Köln : Schafstein, 1903. – 345 s.
5. Pešek J. Narodnostni skupiny, menšiny a cizinci ve městech : Praha středověku i novověku ve středoevropskem srovnani : Praha – město zprav a zpravodajstvi. – 1 vyd. / Jiri Pešek. – Praha : Scriptorium, 2001. – 9–16 s.
6. Polišensky J. Tisicileta Praha očima cizincu / Jozef Polišensky. – Praha : Academia, 1999. – 230 s.
7. Rilke R. M. Erste Gedichte – Larenopfer – Traumgekront – Advent ; Umschlag nach Entwurfen von Willy Fleckhaus – Insel Taschenuch, 1090 / Rainer Maria Rilke. – Frankfurt am Mine : Insel Verlag, 1994. – 154 s.
8. Salus H. Das blaue Fenster Novellen / Hugo Salus. – Berlin : Egon Fleischel & Co, 1906. – 311 s.
9. K. Sliva Franz Werfel – ein Portrait [Електронний ресурс] / Katrin Sliva. – Режим доступу : <http://www.radio.cz/de/rubrik/kultur/franz-werfel-ein-portrait-1>
10. Sova A. Zlomene duše / Antonin Sova. – Praha : HEJDA & TUČEK, 1937. – 247 s.
11. Vlček T. Praha 1900 : Studie k dejnam kultury a umeni Prahy v letech 1890–1914 / Vlček T. – Praha : Panorama, 1986. – 265 s.

Статтю подано до редколегії
28.02.2012 р.

УДК 821.161.2А.Коломиєць

Н. В. Козачук – кандидат філологічних наук, асистент
кафедри української літератури Чернівецького
національного університету імені Юрія Федьковича

Драматичні мініатюри у творчості Авеніра Коломийця

*Роботу виконано на кафедрі української літератури
ЧНУ ім. Юрія Федьковича*

У статті розглянуто дві драматичні мініатюри «Суд над Дон Жуаном» та «Єретик» письменника Авеніра Коломийця, який останні роки життя провів в Австрії. Якщо перший твір присвячено одному з вічних образів світової літератури й він має виразні ознаки антифеміністичної комедії, то драма «Єретик» розкриває проблему морального вибору, перед яким опиняється винахідник. На думку дослідниці, лаконізм творів дає змогу зосередити увагу читача на найважливіших проблемах суспільства першої третини ХХ ст.

Ключові слова: сценічна мініатюра, монтаж уривків, Дон Жуан, Авенір Коломиєць, війна, фемінізм.

Козачук Н. В. Драматические миниатюры в творчестве Авенира Коломыйца. В статье рассматриваются две драматические миниатюры «Суд Дон Жуана» и «Еретик» писателя Авенира Коломыйца, который последние годы жизни провёл в Австрии. Если первое произведение посвящено одному из вечных образов мировой литературы и имеет выразительные признаки антифеминистичной комедии, то драма «Еретик» раскрывает проблему морального выбора, перед которым оказывается изобретатель. По мнению исследователя, лаконизм произведений даёт возможность сосредоточить внимание читателя на важнейших проблемах общества первой трети ХХ в.

Ключевые слова: сценическая миниатюра, монтаж отрывков, Дон Жуан, Авенир Коломыец, война, феминизм.

Kozachuk N. V. Dramatic Miniatures in the Works of Avenir Kolomyets. An article consider two dramatic miniatures «Don Juan's Trial» and «Heretic», written by typical, but little known in Ukraine writer Avenir Kolomyets, who spent last years of his life in Australia. The first work is dedicated to one of the eternal images in world's literature and has significant signs of anti-feminism comedy, than drama «Heretic» opens up the problem of moral choice, which

the inventor has to face. In the researcher opinion, laconism in works let readers to focus on major problems of society in the beginning of 20th century.

Key words: stage miniature, arrangement of passages, Don Juan, Avenir Kolomyets, war, feminism.

Постановка наукової проблеми та її значення. Серед митців української діаспори досі мало-відомим залишається талановитий письменник, режисер, видавець, автор низки підручників Авенір Коломиєць. Причина цього – відсутність в Україні публікацій його творів.

До 65-річчя дня смерті А. Коломийця в Австралії сини письменника впорядкували творчу спадщину й видали дві книги його кращих оригінальних творів («Літературні твори», «Антологія поезій») [4, 5], більшість із яких були в рукописному варіанті або з часу виходу у світ стали раритетами. Також Ждан Коломиєць написав книгу «Авенір Коломиєць – 1905–1946 – Збірка матеріалів про життя і діяльність українського письменника і режисера» [7].

Аналіз останніх досліджень із цієї проблеми. Про драматичну спадщину А. Коломийця є лише окремі згадки. Так, у Вікіпедії зазначено драми «Іменем» (1933), «Єретик» (1936), п'єсу для дітей «Казка темного бору», написану напередодні Другої світової війни [9]. Можна також назвати й інші драми, згадки про які знаходимо в збірці матеріалів, присвячених творчості письменника – «Розкопи», «Мікроби», «Тарасів день». В «Енциклопедії українознавства» сказано, що митець залишив багато ненадрукованих творів [3]. Проте можемо припустити, що людина, яка здобула вищу освіту на режисерському відділенні Варшавського інституту театрального мистецтва й отримала першу нагороду на конкурсі драматургів у Польщі (за п'єсу «Іменем» польською мовою), створила оригінальні твори й українською мовою. С. Козак називає письменника як одного із першорядних драматургів діаспори поруч із Ю. Косачем та І. Костецьким серед авторів, котрі друкувалися на сторінках «Українських вістей» [2].

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Сьогодні доступними читачеві є такі п'єси А. Коломийця, як «Манко покрите» (машинопис цього твору зберігається у відділі «Україніка» Львівської наукової бібліотеки імені В. Стефаника НАН України), п'єса в трьох діях «Єретик» (1936) та сценічна мініатюра «Суд над Дон Жуаном» (1945).

Мета нашого дослідження – визначення характерних рис драматичних мініатюр А. Коломийця, опублікованих в Австралії, а **завдання** – розкрити проблему морального вибору, перед яким опиняється винахідник, з'ясувати особливість трактування митцем вічного образу світової літератури (Дон Жуана), указати жанрові особливості творів.

У драмі «Єретик» (1936) розкривається трагедія інженера Велза, котрий зубожів через те, що його корисні для людства винаходи нікому не потрібні. Герой знайшов спосіб запобігти катастрофам, але проти цього виступають страхові компанії; винайшов захисну систему для вітрин магазинів, але це теж не приймають, бо залишаться безробітними сторожі й охоронці. Інколи його винаходи купують фірми лише для того, щоб не перехопили конкуренти та не збагатилися з цього. Із часом інженер розуміє: єдине, що куплять, – це новітня зброя. І хоча він здійснив це відкриття, але не може продати: не хоче брати такий гріх на себе й родину, навіть приховує це від ближніх. Інженер ні на хвилину не піддається спокусі заробити гроші, вирішити свої матеріальні проблеми ціною відступу від моральних принципів і Божих заповідей. Але спочатку донька, якій проговорився Велз, а пізніше й дружина ставляться до всього простіше. Їм набридли нестатки, і вони прагнуть переконати впертого винахідника швидше отримати винагороду.

Велз працює над знешкодженням новітньої зброї, але не може знайти спосіб нейтралізації: «Мої конкуренти шукають формули смерті. Моє завдання важче – я шукаю формули життя. Але формулу життя можна буде знайти лише тоді, коли відомо вже буде, яка є формула смерті». Якщо Велз може відмовитися від грошей такою ціною, то дочка категорична: «Близьке золото – найпевніша запорука далеких мет» [5, 215].

Символічна назва твору – дружина називає Велза «єретиком», натякаючи, що він зробив виклик суспільству, прагнучи перекреслити пануючу думку про необхідність війни. Але цей виклик коштував йому життя. Інженер утрачає не лише довіру близьких, переживає крах сімейного щастя, а й не може втілити справу всього життя – здійснити геніальний винахід, щоб урятувати людство від смерті. Він виявляється людиною майбутньої епохи, яка усвідомлює все зло, яке принесе новітня зброя. Але сіра маса (а саме так називає людей інженер у розмові з мандрівником) цього не розуміє. Бачимо протиставлення людини й натовпу, і в цій боротьбі перемагає сіра маса.

Гудок потяга для інженера стає символічним сигналом, що надійшла щаслива мить відкриття антизброї. Але герой із жахом помічає, що горобці, яких він мав оживити, – мертві. Це означає, що сила смерті виявилася непереможною. Він не зміг знайти те, про що мріяв, до чого йшов два роки.

Своєрідне феміністичне звучання мають претензії, висловлені Еммою: «Слова! Таких, як ти, понесуть до далеких мет мрії про людство, про славу, а ми – і людство, і славу маємо в собі. Нікуди нам мчати, мусимо чекати, чекати на ту нашу жіночу хвилину, яка все це з нас визволить. І не вільно нам її прогавити. Коли мчить повз нас, треба сягнути рукою і захопити» [5, 215]. Як бачимо, письменник розкриває проблему стосунків батька та дочки. Насправді, інженер не міг подумати, що власна дочка настільки користолобна, та не помітив, як вона стала дорослою, прагне особистого щастя, хоче насолоджуватися життям.

Розкриває справжній світ перед мрійливим інженером його гість Глобтроттер. А. Коломиєць використовує символічне ім'я персонажа, що в перекладі з німецької означає «мандрівник» або, дослівно – «той, що оббігає Землю». Це – чоловік, який утратив Батьківщину, «став жертвою повоєнних змін границь і влад» [5, 216]. Прибулець зазначає, що вони з інженером мають однакову проблему – зарано народилися. Людство чекає тільки негативного. Мандрівник запитує: які останні замовлення отримував Велз, і відповідь інженера його зовсім не дивує:

Велз: Знейтралізувати бензину, скристалізувати мазути і машинні оливи. Проміння, щоб паралізувати мотори на відстань.

Глобтроттер: А бачиш? Оце тобі замовлення від мільйонів, що живуть поруч із тобою і ненавидять одне одного [5, 217].

Глобтроттер звинувачує Велза в тому, що він ідеалізує суспільство і далекий від справжніх життєвих проблем. Бажаючи людям добра, винахідник забув про жорстоку суть сучасної людини, котра одвічно шукала спосіб знищити ворога: «Хочуть крові – і треба їм дати її від часу до часу. Щоміцніші матимуть засоби вбивати, тим скорше вдовольняться» [5, 217].

Рефреном у драмі стають слова з пісні «Раз живе лише з нас кожен, лиш один єдиний раз», що розкривають неповторність кожної людини й цінність життя. Спочатку цю пісню двічі наспівує Глобтроттер, потім фразу повторює Велз, який під дією отрути в мареннях бачить майбутнє, яке сам і спричинив винаходом наднової зброї: «Фронт... Мільйони проти мільйонів... З-під скелі миру виповзуть усі знищення, й побачите смерть таку потворну... Проклянете день, коли з вас кожен прийшов на світ, але й під землею не буде вам сховку... Раз живе лише з нас кожен, лиш один єдиний раз!.. Ніхто не чує? І ніхто не напише, не скаже, не видрукує... Нема нікого...» [5, 221].

Думка, кинута мандрівним філософом – «Смерть також може бути бігом до дальшої мети» [5, 218], – сприймається Велзом як єдиний вихід. Сім'я хоче відправити його в психлікарню, винаходи продають військовим і вже радіють майбутнім грошам. Лише смерть чоловіка переконує пані Велз у хибному виборі, але звинувачує вона не себе, а людей, для яких творив інженер: «Люди, люди, що ви з ним зробили!?» [5, 221]. Навіть перехожі під вікнами славлять інженера й війну. Останні слова Велза «Хай живе життя» протиставляються вигукам натовпу «Хай живе війна». Отже, письменник ще раз наголошує на проблемі людства, яке не може ще усвідомити відповідальності за спробу фізичного знищення цілих народів. Драма, написана напередодні Другої світової війни, має виразне антимілітарне звучання.

Щодо особливостей побудови п'єси, то сам письменник подає підзаголовок-«монтаж уривків». Цим він намагається виправдати різкі переходи, які існують між діями п'єси. Але ці уривки об'єднують між собою розлогі ремарки, що заповнюють прогалини в змісті, тому твір вважаємо цілісним і цілком завершеним.

У сценічній мініатюрі «Суд над Дон Жуаном» А. Коломиєць намагається подати власне трактування одного з вічних образів світової літератури. Образ Дон Жуана – надзвичайно поширений як у світовій літературі («Дон Жуан» Байрона, «Дон Жуан, або Кам'яний пир» Мольєра, «Чарівний маг» Кальдерона, «Душі чистилища» П. Меріме, «Кам'яний гість» О. Пушкіна, «Дон Жуан» О. Толстого та ін.), так і в українській літературі першої третини ХХ ст. («Кам'яний господар» Лесі Українки, «Еспанський кабальєро Дон Хуан і Розіта» С. Черкасенка).

На відміну від інших митців, котрі розкривали суть Дон Жуана, його підступи, А. Коломиєць прагне передусім розкрити складну жіночу психологію, ставлення жертв до героя-коханця й мінливість їхніх настроїв. Усі обдурені коханцем жінки збираються на бал у Донни Елізи, щоб відом-

стити зраднику, навіть покликали для цього боксера й хірурга. У короткій п'єсі змальовується ціла галерея жіночих образів. Господиня балу – донна Еліза – заміжня жінка, яка натякнула Дон Жуану на відсутність чоловіка та переконана, що герой-коханець «з'явиться у всій своїй красі, щоб здобути ще одну жертву» [5, 187]. Саме ця жінка спланувала останній яскравий вихід Дон Жуана, зібрала всіх скривджених ним жінок і прагне помсти. По-різному склалася долі двох черниць – сестри Марії та донни Ельвіри. Якщо сестру Марію Дон Жуан закріпив під час служби в церкві, то донна Ельвіра зізнається, що вона шлюбна жінка донна Теноріо, яка з розпачу пішла в монастир. Донна Анна змальована самовпевненою й рішучою. Вона переконана, що увійшла в історію завдяки класикам, котрі увічнили образ не лише в літературі, а й у музиці. Протиставлення селянки Едди та панночок триває недовго. Смілива дівчина доводить, що і вона має право виступити прокурором на суді: «кожному інакше втягалось у пастку, але кінчалось у всіх нас так само» [5, 189]. Протиставляється жінкам, зведеним спокусником, і повія, яку спершу сприймають з обуренням, та цікавість бере гору і, вислухавши її історію, зібрання, хоч не одразу, але дозволяє Евлалії залишитись у кутку без права голосу. Вирішальними тут є слова про те, що саме Дон Жуан був першим чоловіком у її житті, а також розповідь про льотчика, який після аварії опинився в лікарні, а Евалія передає йому букети троянд. Найбільше дивує присутніх поява поважної матрони – матері восьми дітей, котра теж ошукана Дон Жуаном. У своє виправдання жінка каже:

*Чи ж діти – це гальма?
Пристрасть це гасить? Розводнює кров? [5, 196].*

Єдина особа, яку не приймають збори, – це колоритна ексцентрична пані, котра сама зізнається, що бігала за Дон Жуаном, присвячувала йому гімни, не шкодувала грошей на дороге вбрання, але так і не змогла заманити його у свої сіті. Вона протиставляє себе невдячним суддям:

*Іншим жінкам стільки жертвувать часу.
Мій же весь запал відкинуть згідливо?
Запал тієї, що щастям назвала б те,
Що з вас кожда тут кривдою зве [5, 198].*

Образ Дон Жуана вимальовується поступово. Із появою кожної нової гості розкривається одна любовна історія, із якої читач довідується щось нове про героя-спокусника. Паралельно до цього подається додаткова інформація через розмови присутніх, наприклад про вміння героя-коханця маскуватися під жінку. Наростання напруги через тривале очікування запрошеної жертви підкреслено двома вістунками, які емоційно оповідають про появу гостя. Письменник навмисне не зосереджує увагу на портреті героя, зазначаючи лише, що він одягнений у свій традиційний іспанський стрій, адже це надто відомий персонаж у літературі та образотворчому мистецтві. Уже перші слова привітання дають більше інформації про Дон Жуана, ніж це можна було зробити в ремарках:

*Вже біля брами, аж там – у аляях
Чув я і серцем і вухом цей збір [5, 199].*

Улєсливі слова господині дому присипляють увагу Дон Жуана. Спокусник розсипається в компліментах спершу їй, приділяючи найбільше уваги, а потім іншим жінкам, вірячи, що це все незнайомки:

*Трудно. Як усміх машкар не підкупить,
Підемо далі, знайдемо згідніших.
(підходить до іншої, та сама гра)
Донно, а вас я... О, ні, – це незнані
Личко і руці, і хід лебединий.
Дружній привіт (іде до третьої)
А для вас, о напевно!
Слова чи двох для привіту замало.
Шкода, що Бог мене скривдив неслухно:
Хто ж, як не я, будь повинен поетом?
(до четвертої)
Все ж таки годі! Б'ю чолом і прошу
Маски хоч крайчик, хоч стільки відсунь! [5, 200–201].*

При цьому жодна з них не знімає маску, аж доки спокусник не доходить до донни Анни. Саме вона першою відкривається, а слідом за нею називають свої імена й показують обличчя інші жінки. Дон Жуан відчуває, що це підступ і хоче втекти. Іронічні слова донни Елізи змушують героя зостатися та прийняти правила гри. Намагаючись заспокоїтися, герої пробує жартувати:

*Диво! Романтика! Плян геніальний,
Гідний Ельвіри і всіх вас тут, донни.
Добре, готов я. Судіть, коли ласка.
Хто ж прокурор? А де лава підсудних?* [5, 202].

Іронічні коментарі поведінки гостроязкої селянки виказують справжній стан Дон Жуана, коли побачив перед собою велетня-боксера, перевдягнутого командором. Підсудний досить швидко опановує себе, нагадуючи жінкам, із ким вони мають справу:

*Моцарт і Пушкін, Мольєр і Зорілля
Все вже сказали про це, що могли.
Нащо повторювать? Це не цікаво* [5, 203].

Зрештою, Дон Жуан остаточно адаптовується й починає глузувати з присутніх, пропонуючи себе в ролі успішного режисера, адже для кожної намагався поставити нову виставу. Грізні слова донни Анни теж обертає на сміх:

*Кара жіноча? Загадка це, справді,
кару вгадати стількох жінок-суддів.
Легко вгадати одна щоб судила –
присуд і кара були б дуже прості:
ніп і віттар і алькова подружжя* [5, 203].

Комічна кінцівка твору – виявляється, що всі донни та й черниця – сестра Марія давно побачили Дон Жуана й моляться, щоб покарання не відбулося. Жінки роблять висновок: «Поки він буде, в кожній з нас житиме хоч надія. Краще жити хоч з надією» [5, 207], «Він був мистець свого діла, а мистцям належаться лаври і похвала» [5, 208]. Така одностайність триває недовго – суперечка виникає через те, що кожна із жінок хоче повернути Дон Жуана собі. Вони сваряться й починають з'ясовувати, хто в кого відбив цього надзвичайного коханця. Доки усі товчуться, вбігає селянка із шокуючою новиною: «Нема трупа! Живе і буде жити! Дон Жуан утік!» [5, 208].

Ця новина знову всіх примиряє, жінки цілюся, обіймаються та кричать: «Слава!» Фінальна комедійна сцена, коли слідом за донною Елізою всі біжать у надії побачити вцілілого коханця, розкриває жіночу суть: усі вони прагнуть щастя й любові, але бояться конкуренції, бояться втратити власний шанс. Єдина, хто залишається, збираючи квіти, – Евлалія. Ця жінка – єдина реалістка, котра змирилась із втратою коханця, адже сподівається на щастя з льотчиком: «Краса живе, бо живе Дон Жуан, а мій летун чекає на троянди» [5, 209].

В. Державін визначає цей твір як «гостро антифеміністичну комедійну (почасти віршовану) мініатюру «Суд над Дон Жуаном» – оригінально задуману і жваво, хоч і вельми недбало з стилістичного погляду, виконану» [1, 21]. Насправді, окремі уривки, наприклад, розмова селянки з донною Елізою, а також прощальна пісня Дон Жуана, написані 4-стопним дактилем:

*Хочемо кари, дух помсти між нами.
Будем катами, нарешті, в цю ніч.
Все пригадаєм, що ледар віками
Нам заподіяв, як звів нас безліч* [5, 190].

Можемо припустити, що письменник мав намір пізніше переробити п'єсу на віршовану, але на це не вистачило часу, та й драматичні твори в більшості не були опубліковані й упорядковані за життя автора.

Вирізняє обидві п'єси лаконізм, хоча лише «Суд над Дон Жуаном» сам письменник називає сценічною мініатюрою, але драма на три дії «Єретик» ще менша за обсягом. Якщо час, змальований у першій п'єсі, – усього кілька годин, доки триває бал і суд над Дон Жуаном, то в другій – одно-

значно не можемо визначити тривалість дії. Автор навмисне подає, що між першою й другою діями проходить ніч, а між другою та третьою – якийсь час. Інженер працює до світанку й не знаходить способу знешкодити нову зброю, створену ним.

Висновки й перспективи подальших досліджень. Отже, драматичні мініатюри у творчості А. Коломийця є оригінальною спробою зосередити увагу читача на найважливіших проблемах суспільства першої третини ХХ ст. Письменник показує крах феміністичної теорії, створює антимілітарну драму. Уважаємо, що в перспективі варто досліджувати п'єси А. Коломийця в контексті української драматургії, материкової, і діаспорної, а також показати вплив на його творчість світової літератури. Можливі й вивчення мови письменника, віршознавчі розвідки.

Список використаної літератури

1. Державін В. Три роки літературного життя на еміграції (1945–1947) / Володимир Державін // Українське слово : хрестоматія укр. л-ри та літ. критики ХХ ст. : у 4 кн. / упор. В. Яременко. – Кн. 3. – К. : Аконіт, 2001. – С. 15–30.
2. Козак С. «Ми вернемось, як живий дух»: Волинська літературна еміграція на сторінках газети «Українські вісті» (1945–2000) / Сергій Козак // Літературна Україна. – 2012. – 5 січ. – С. 11.
3. Коломиєць Авенір // Енциклопедія українознавства : в 11 т. / голов. ред. проф., д-р Володимир Кубійович. – Т. 3 : Зернове господарство – Крушельницький. – [Перевидання в Україні]. – Л. : Наук. т-во ім. Т. Шевченка, 1994. – С. 1084.
4. Коломиєць А. Антологія поезій / Авенір Коломиєць ; упор. Ждан Коломиєць. – Сідней ; Австралія, 2011. – 145 с.
5. Коломиєць А. Літературні твори / Авенір Коломиєць ; упор. Ждан Коломиєць. – Сідней – Австралія : [б. в.], 2011. – 222 с.
6. Коломиєць А. Манко покрите : п'єса / Авенір Коломиєць. – Л. : Україніка. Відділ Львівської наук. б-ки ім. В. Стефаника НАН України, 2011. – 51 с.
7. Коломиєць Ж. Авенір Коломиєць – 1905–1946 – Збірка матеріалів про життя і діяльність українського письменника і режисера / Ждан Коломиєць. – Сідней ; Австралія : [б. в.], 2011. – 111 с.
8. Світайло Л. Р. Коломиєць Авенір Каленикович / Л. Р. Світайло // Українська літературна енциклопедія : у 5 т. – Т. 2 : Д–К. – К. : Укр. рад. енцикл. ім. М. П. Бажана, 1990. – С. 533.
9. Коломиєць Авенір. Вікіпедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://uk.wikipedia.org/wiki/Коломиєць_Авенір.

Статтю подано до редколегії
16.02.2012 р.

УДК [821.161.2:821.133.1].091

Н. К. Коробкова – доцент кафедри теорії літератури та компаративістики філологічного факультету Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

«Кіт у чоботях» Миколи Хвильового: особливості алюзійного поля

Роботу виконано на кафедрі теорії літератури та компаративістики ОНУ ім. І. І. Мечникова

Стаття містить інтертекстуальний аналіз етюду «Кіт у чоботях» Миколи Хвильового на рівні алюзії з однойменною літературною казкою Шарля Перро. Досліджено ідейно-естетичні особливості та засоби образотворення головних персонажів, обраних за об'єкт дослідження текстів. Визначено функції заголовків творів з урахуванням їх жанрової специфіки.

Ключові слова: інтертекстуальність, алюзія, заголовок твору, міжтекстова взаємодія.

Коробкова Н. К. «Кот в сапогах» Миколи Хвильового: особенности иллюзийного поля. В статье осуществлен интертекстуальный анализ этюда «Кот в сапогах» М. Хвильового на уровне аллюзии с одноимённой сказкой Шарля Перро. Исследованы идейно-эстетические особенности, а также специфика создания образов-